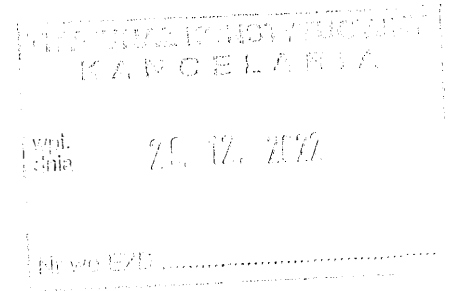

1001-8.TK.137.2022

SK 89/22

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną G D. o stwierdzenie niezgodności § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536), „w zakresie, w jakim przewidują, że wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności radców prawnych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138), nie mniej niż 60 zł, a jej podwyższenie, lecz do kwoty nieprzekraczającej pełnej opłaty minimalnej, uzależnione jest od uwzględnienia przez Sąd orzekający przesłanek określonych w § 1 ust. 3 ww. rozporządzenia”, z art. 32 ust. 1 zdanie drugie oraz art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

– na podstawie art. 42 pkt 7 i art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) –

przedstawiam następujące stanowisko:

- 1) § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536) są zgodne z 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;**
- 2) na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (tj.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) postępowanie w pozostałym zakresie podlega umorzeniu, z uwagi na niedopuszczalność wydania orzeczenia.**

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej G D. (dalej: Skarżący) zakwestionował konstytucyjność § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536; dalej: rozporządzenie w sprawie wynagrodzenia kuratorów procesowych), w zakresie opisanym w *petitum* tej skargi.

Skarga konstytucyjna została skierowana na tle następującego stanu faktycznego i prawnego.

Skarżący został ustanowiony kuratorem dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w sprawie z powództwa o zapłatę wytoczonego przez P Bank Hipoteczny SA w W .

Sąd Okręgowy w N , w punkcie sentencji wyroku z września 2020 r. o sygn. , przyznał

działania zmierzające do ustalenia aktualnego miejsca pobytu pozwanego” (uzasadnienie skargi, s. 3). Po drugie, zaskarżone przepisy naruszyły zasadę ochrony praw majątkowych (art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji) „(...) w postaci prawa do pełnego wynagrodzenia (w stawce minimalnej należnej profesjonalnemu pełnomocnikowi za reprezentację procesową) poprzez wprowadzenie w drodze norm podstawowych regulacji obniżających co do zasady to wynagrodzenie do kwoty nie większej niż 40% stawki minimalnej i uzależnienie przyznania wynagrodzenia w większej wysokości (ale nie większej niż 100% stawki minimalnej) od spełnienia dodatkowych nieostrych kryteriów, które w odniesieniu do radcy prawnego z wyboru uzasadniałyby przyznanie mu wynagrodzenia w stawce powyżej minimalnej, ale nie większej niż jej sześciokrotność, co także wskazuje na naruszenie zasady równości wobec prawa podmiotów podobnych (art. 32 ust. 1 zd. 2 Konstytucji)” (uzasadnienie skargi, s. 3). Po trzecie zaś, zaskarżone przepisy naruszyły – w ocenie Skarżącego – zasadę ochrony wynagrodzenia (art. 64 ust. 2 Konstytucji), „(...) poprzez przyznanie skarżącemu (radcy prawnemu) wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora pozwanego nieznanego z miejsca pobytu za postępowanie pierwszoinstancyjne w wysokości ok. stawki wynagrodzenia należnego radcy prawnemu z wyboru, a za postępowanie apelacyjne w wysokości tej stawki, w sytuacji gdy jego nakład pracy i zakres obowiązków odpowiada (a nawet był większy z uwagi na obowiązek poszukiwania pozwanego) nakładowi pracy i zakresowi obowiązków radcy prawnego ustanowionego z wyboru” (uzasadnienie skargi, s. 3).

Trybunał Konstytucyjny, postanowieniem z dnia 18 października 2022 r. o sygn. Ts 115/22, nadał skardze konstytucyjnej G D. dalszy bieg.

Zaskarżone przepisy rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia kuratorów procesowych posiadają następującą treść:

„§ 1.

1. Wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej "kuratorem", ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2368 i 2400), a w przypadku gdykuratorem jest radca prawny - w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności radców prawnych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138), w obu przypadkach nie mniej niż 60 zł.

(...)

3. Wysokość wynagrodzenia w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w kwocie wyższej niż określona w ust. 1, a nieprzekraczającej wskazanych stawek minimalnych, jeżeli uzasadnia to:

- 1) nakład pracy kuratora, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do działania w postępowaniu, liczba stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie;
- 2) wartość przedmiotu sporu;
- 3) stopień zawiłości sprawy.”.

Wzorcami kontroli w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną wywiedzioną w niniejszej sprawie Skarżący uczynił art. 32 ust. 1 zdanie 2 oraz art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

W odniesieniu do art. 32 ust. 1 zdanie 2 Konstytucji RP, wskazanego przez Skarżącego jako samodzielny wzorzec kontroli, przypomnieć należy, że w postanowieniach pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego z 24 października 2001 r., sygn. SK 10/01 (OTK ZU nr 7/2001, poz. 225) oraz 23 stycznia 2002 r.,

sygn. Ts 105/00 (OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 60) Trybunał zajął stanowisko o niedopuszczalności, w sprawach inicjowanych skargą konstytucyjną, powoływania jako samodzielnego wzorca kontroli art. 32 Konstytucji RP. Przepis ten nie kreuje bowiem w sposób samoistny praw lub wolności jednostki. Zgodnie zaś z art. 79 ust. 1 Konstytucji RP skargę konstytucyjną można wywieść w przypadku naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw przez ustawę lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach jednostki określonych w Konstytucji.

Wobec powyższego niniejsze postępowanie – w zakresie badania zgodności § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia kuratorów procesowych z art. 32 ust. 1 zdanie 2 Konstytucji RP – podlega umorzeniu, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Z kolei, art. 64 ust. 2 Konstytucji RP wyraża zasadę równej ochrony własności, dziedziczenia i innych praw majątkowych. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał na znaczenie gwarancji zawartych w tym przepisie, który poddaje ochronie zarówno prawo własności w rozumieniu prawa cywilnego, jak i inne prawa majątkowe. Norma ta, w odniesieniu do praw majątkowych, stanowi doprecyzowanie zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 ustawy zasadniczej. Z orzecznictwa Trybunału wynika, że istotą tej zasady jest zakaz różnicowania ochrony praw majątkowych ze względu na charakter podmiotu danego prawa (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2009 r., sygn. SK 34/07, OTK ZU nr 2/A/2009, poz. 10 oraz 23 kwietnia 2020 r., sygn. SK 66/19, OTK ZU seria A/2020, poz. 13). Gwarancja ochrony nie jest jednolita dla wszelkich kategorii praw majątkowych, gdyż jej różny zakres wynika z treści i konstrukcji poszczególnych praw, a równość ochrony powinna być odnoszona

do praw tej samej kategorii (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn. SK 66/19, *op. cit.* i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego tam przywołane). Jednocześnie jednak, jak wielokrotnie wskazywał Trybunał, art. 64 ust. 2 Konstytucji RP nie tylko nawiązuje do zasady równości, ale też daje wyraz ogólnemu stwierdzeniu, że wszystkie prawa majątkowe muszą podlegać ochronie prawnej. „Zasada równej dla wszystkich ochrony prawnej w płaszczyźnie podmiotowej oznacza zakaz różnicowania intensywności ochrony pomiędzy podmiotami prawa prywatnego, osobami fizycznymi, podmiotami prawa publicznego czy też państwem. Chodzi tu zarówno o regulacje pozytywne (lub ich brak) na poziomie ustawy, jak i sytuacje, w których określone prawo (uprawnienie) majątkowe zostało przyznane przez ustawodawcę, natomiast podustawowa regulacja wykonawcza – wbrew wytycznym delegacyjnym – dokonuje jego ograniczenia (*ibidem* i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego tam przywołane).

Zgodnie zaś z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, „[o]graniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw”. W świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, wzorzec kontroli, zawarty w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, określa przesłanki dopuszczalności ustanawiania ograniczeń wolności i praw jednostki. W aspekcie formalnym wymaga on, by ograniczenia te były ustanawiane tylko w ustawie, w aspekcie materialnym dopuszcza natomiast ustanawianie ograniczeń tylko wtedy, gdy są one konieczne w demokratycznym państwie dla zachowania wymienionych w tym przepisie wartości (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 maja 2004 r., sygn. P 2/03, OTK ZU nr 5/A/2004, poz. 39).

Zakaz naruszania istoty wolności i praw rozważany był w dwóch płaszczyznach: negatywnej (nakaz miarkowania ograniczeń) i pozytywnej (zakładającej, że istnieje pewien nienaruszalny rdzeń każdego prawa i wolności, w który ustawodawca nie może ingerować, nawet w sytuacji, gdy działa on w celu ochrony wartości z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Analizując z kolei, określony w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, wymóg istnienia w państwie demokratycznym konieczności wprowadzenia ograniczenia w korzystaniu z konstytucyjnych praw i wolności, Trybunał Konstytucyjny stwierdzał, że przesłanka ta mieści w sobie postulat niezbędności, przydatności i proporcjonalności *sensu stricto* wprowadzonych ograniczeń.

Problemem konstytucyjnym przedstawionym w skardze konstytucyjnej w niniejszej sprawie – co należy w tym miejscu przypomnieć – jest przyznanie, przez zakwestionowane przepisy, kuratorowi, który jest jednocześnie radcą prawnym, wynagrodzenia znacznie niższego niż to, które zasądza się na rzecz radcy prawnego będącego pełnomocnikiem strony przeciwnej.

W świetle powyższego wskazać należy, że Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie prezentował stanowisko, iż wybór metody ustalania stawki wynagrodzenia dla pełnomocnika procesowego, powołanego z wyboru, jaki i ustanowionego z urzędu należy do ustawodawcy, który w tym zakresie – w granicach porządku konstytucyjnego – korzysta ze znacznej swobody regulacyjnej (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn. SK 66/19, *op. cit.* i przywołane tam orzecznictwo). Jednocześnie jednak Trybunał podkreślał, że „(...) owa swoboda nie uzasadnia arbitralnego kształtowania treści i granic poszczególnych praw majątkowych, spełniających identyczne funkcje i chroniących podobne interesy. Postanowienie art. 64 ust. 2 Konstytucji trzeba traktować jako jedno ze szczegółowych odniesień ogólnej zasady równości przewidzianej w art. 32 ust. 1 Konstytucji do poszczególnych dziedzin życia (...). Z tego względu art. 64 ust. 2 Konstytucji powinien być

interpretowany i stosowany w bliskim związku z art. 32 Konstytucji, ponieważ zapewnienie równej dla wszystkich ochrony prawnej jest elementem równego traktowania przez władze publiczne (...). Z zasady równości wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii)” (*ibidem*).

Dokonanie oceny zgodności § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia kuratorów procesowych z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP związane zatem będzie z ustaleniem, czy można wskazać wspólną cechę istotną kuratorów procesowych i radców prawnych. Równość – w rozumieniu art. 64 ust. 2 Konstytucji RP – może być bowiem odnoszona jedynie do praw majątkowych należących do tej samej kategorii.

Ustalając powyższe, przypomnieć należy zasady ustanawiania przez sąd kuratora dla strony w sprawie cywilnej oraz wymogi dotyczące kwalifikacji owego kuratora.

W myśl art. 143 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (t.j.: Dz. U. z 2021, poz. 1805 ze zm.; dalej: k.p.c.), jeżeli stronie, której miejsce pobytu nie jest znane, ma być doręczony pozew lub inne pismo procesowe wywołujące potrzebę obrony jej praw, ustanawia się kuratora. Kurator – stosownie do brzmienia art. 144 § 1 k.p.c. – ustanawiany jest w oparciu o postanowienie sądowe albo zarządzenie przewodniczącego, które jednocześnie stanowi źródło jego umocowania do działania. Na stronie wnioskującej o ustanowienie kuratora spoczywa obowiązek uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu strony nie jest znane. W literaturze przedmiotu zauważa się, że istotną okolicznością, wprost wynikającą z przepisu art. 143 k.p.c., i wskazującą na konieczność ustanowienia kuratora dla osoby nieznannej z miejsca pobytu, jest kryterium „potrzeby obrony praw”. Wskazuje się też, że *ratio legis* powołanego przepisu stanowi „(...) zabezpieczenie interesów procesowych strony, której miejsce pobytu nie jest znane” (D. Kotłowski, O. M. Piaskowska, K. Sadowski, *Kurator procesowy dla osoby nieznannej z miejsca*

pobytu w postępowaniu cywilnym – osoba zapewniająca stronie prawo do obrony, czy figurant?, system informacji prawnej Legalis).

W literaturze przedmiotu podkreśla się jednocześnie, iż przepisy procesowe nie określają kwalifikacji, jakie powinna mieć osoba, która może zostać kuratorem procesowym (zob. A. Kościółek, *Z problematyki ustanowienia kuratora procesowego dla osoby nieznanej z miejsca pobytu*, system informacji prawnej LEX) Akcentuje się jednak, że „[z] uwagi na obowiązki, które kurator na siebie przyjmuje, nie może on być osobą przypadkową, niedającą gwarancji należytego wypełniania powierzonej mu funkcji. Bierna postawa kuratora albo jego nieprawidłowe działanie może stanowić przyczynę unieważnienia postępowania” (D. Rydlichowska, *Rola kuratora dla doręczeń w postępowaniu cywilnym w kontekście zabezpieczenia interesu reprezentowanej strony*, *Palestra* 3/2016, www.palestra.pl). „Kuratorem powinna bowiem zawsze zostawać osoba gwarantująca poziomem moralnym i intelektualnym należyte wykonanie zadań, których istota sprowadza się przede wszystkim do udzielenia sądowi pomocy w zebraniu dalszego materiału faktycznego oraz dowodów i w oświetleniu wyników postępowania z punktu widzenia dobra reprezentowanej strony” (A. Kościółek, *op. cit.*).

W doktrynie zaznacza się więc, że sąd w pierwszej kolejności powinien ustanowić kuratorem osobę bliską osobie zastępowanej. Zauważa się też, że rola kuratora bardzo często przypada pracownikom sekretariatów sądowych. Dopiero w braku chętnych powołuje się do tej roli członków korporacji prawniczych – adwokatów, radców prawnych lub aplikantów (zob. D. Rychlikowska, *op. cit.*). Podkreśla się jednocześnie, że „(...) osoby mające wykształcenie prawnicze, a w szczególności adwokaci, radcowie prawni lub rzecznicy patentowi, a także asystenci sędziego, aplikanci czy nawet członkowie uniwersyteckich poradni prawnych, mogą być z pewnością dobrymi kandydatami na kuratora. Pełnienie obowiązków kuratora procesowego może bowiem wymagać specjalistycznej wiedzy oraz dokonywania czynności, które dla innych osób pozostają niejako

poza zasięgiem. Jednakże ocenę tej kwestii należy pozostawić każdorazowo przewodniczącemu bądź referendarzowi sądowemu, których zadaniem jest ustanowienie kuratora. Oceny takiej powinni oni dokonać z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy, a zwłaszcza stopnia jej skomplikowania, który może przemawiać na rzecz ustanowienia kuratorem osoby z wykształceniem prawniczym. Jeśli okaże się jednak, że potrzeba taka nie zachodzi, kurator może zostać wybrany z właściwie nieograniczonego kręgu osób, jeżeli tylko w ocenie przewodniczącego bądź referendarza dają one gwarancję należytej realizacji spoczywającego na kuratorze ciężaru obrony praw osoby reprezentowanej” (A. Kościółek, *op. cit.*).

Powyższe rozważania prowadzą do stwierdzenia, że kuratorem procesowym, z uwagi na brak ustawowego określenia jego kwalifikacji, może zostać każda osoba, która, w ocenie sądu, daje rękojmię właściwego wykonania obowiązków kuratora. Kuratorzy procesowi stanowią więc grupę dość niejednorodną, w skład której wchodzi osoby o zróżnicowanym wykształceniu i kwalifikacjach, w tym również adwokaci i radcowie prawni. Każdy radca prawny może więc zostać ustanowiony kuratorem procesowym, jednakże nie każda osoba, która owym kuratorem została ustanowiona, mogłaby wykonywać obowiązki radcy prawnego. Zawód radcy prawnego może bowiem wykonywać tylko osoba, która spełnia wymagania określone ustawą z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2022, poz. 1166; dalej: ustawa o radcach prawnych). Cechą zawodu radcy prawnego jest bowiem świadczenie profesjonalnej pomocy prawnej, polegającej w szczególności na udzielaniu porad i konsultacji prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed urzędami i sądami w charakterze pełnomocnika lub obrońcy (zob. art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych). Pomędzy kuratorami procesowymi i radcami prawnymi będącymi pełnomocnikami procesowymi stron w postępowaniu cywilnym nie zachodzi zatem takie podobieństwo, które uzasadniałoby równe traktowanie przez

ustawodawcę tych grup w sferze wynagrodzenia. Kuratorzy i radcowie prawni nie stanowią zatem grupy podmiotów podobnych, posiadających, w zakresie prawa do wynagrodzenia, wspólną cechę istotną w rozumieniu art. 64 ust. 2 Konstytucji RP.

Nie można też przyjąć argumentacji Skarżącego, że w sposób nieproporcjonalny, w rozumieniu art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, zawężono kryteria ustawowe warunkujące uzyskanie wynagrodzenia kuratora procesowego, poprzez wprowadzenie w drodze norm podustawowych regulacji obniżających wynagrodzenie radcy prawnego – który został ustanowiony kuratorem procesowym – do kwoty nie większej niż 40% stawki minimalnej za czynności radcy prawnego określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy o radcach prawnych. Wszak wytyczne w przedmiocie określenia wysokości wynagrodzenia kuratora procesowego, zawarte w art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j.: Dz. U. z 2022 r., poz. 1125), stanowią, że Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia „wysokość wynagrodzenia i zwrot wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w danej sprawie, mając na względzie rodzaj sprawy, stopień jej zawiłości i nakład pracy kuratorów”. Określona w § 1 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia kuratorów procesowych wysokość wynagrodzenia kuratora, ograniczona do kwoty nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie lub radcy prawnego, dotyczy więc wyłącznie spraw niewymagających przeprowadzenia rozprawy. Z reguły będą to sprawy o niższym stopniu zawiłości i od uznania sądu zależy, czy takim kuratorem zostanie ustanowiony podmiot świadczący profesjonalną pomoc prawną, czy też osoba nieposiadająca wiedzy prawniczej, a bliska stronie postępowania. W sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy – gdy zachodzi potrzeba większego nakładu pracy kuratora procesowego i niejednokrotnie, z uwagi na zawiłość sprawy, posiadania przez niego wiedzy prawniczej – § 1 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia

kuratora procesowego pozwala na przyznanie wynagrodzenia w kwocie wyższej niż 40% stawek minimalnych, lecz nieprzekraczającej owych stawek minimalnych przyznawanych za czynności adwokackie lub radcy prawnego. Zakwestionowane przepisy nie pogarszają zatem sytuacji prawnej radców prawnych ustanowionych kuratorami procesowymi w stosunku do radców prawnych będących pełnomocnikami strony postępowania cywilnego. Przewidują bowiem możliwość przyznania kuratorowi wynagrodzenia w stawce minimalnej należnej radcy prawnemu. Zarazem ogół kuratorów procesowych i ogół radców prawnych będących pełnomocnikami procesowymi nie stanowią – co już stwierdzono – grup podmiotów podobnych, chociaż radca prawny może być kuratorem procesowym. Nie zachodzi tu bowiem podobieństwo kategorii podmiotów, lecz – jeśli użyć określenia z teorii zbiorów – koniunkcja dwóch zbiorów, a sytuacja podmiotów należących do części wspólnej tych zbiorów jest jednakowa, jako że kuratorzy procesowi – niezależnie od tego, czy są nimi radcowie prawni, czy inne osoby – są, w aspekcie wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora, traktowani tak samo, gdyż stosowane są w ich przypadku identyczne zasady ustalania wynagrodzenia.

Reasumując powyższe, stwierdzić należy, że § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia kuratora procesowego są zgodne z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Z tych wszystkich względów wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego

Ro
Zastępca Prokuratora Generalnego